

[Dohrmann]

Danmark. Jeg ved ikke, om der er indkommet noget svar, jeg har ikke hørt noget i hvert fald, men jeg håber oprigtigt, at han kommer. Østlandene, hvor vi og også jeg på langt de fleste punkter er uenige i den politik, de fører, har da trods alt opnået én ting, som det radikale venstre i denne omgang, CD i næste omgang, når vi skal stemme om et dagsordensforslag, forhindrer: de har fået frie fagforeninger. Det lille, gode, demokratiske land, vi ellers gerne vil prale af, kan ikke få det. Det synes jeg er synd og skam, og derfor vil det være glædeligt, hvis Lech Walesa kan komme og give os lidt undervisning i, hvordan man opnår den slags ting. Hvis det er således, at hr. Bolvig eller hr. Niels Helveg Petersen ønsker at overvære det foredrag, Lech Walesa forhåbentlig kommer og holder for os, så tror jeg da sagtens, det kan lade sig arrangere.

Jeg synes, det er en skamplet på et frit, demokratisk land, at man skal tvinges til at støtte nogle politiske partier, som man slet ikke sympatiserer med.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne sige til fru Grethe Fenger Møller, som retorisk spurgte mig, om jeg dog ikke fortrød, hvad jeg havde skrevet i Jyllands-Posten, nemlig at venstre og konservative havde korslagte arme over for de store problemer – Jyllands-Posten har i øvrigt frivilligt indgået en eksklusivaftale – at det har jeg ikke. Jeg har ikke fortrudt, hvad jeg skrev i Jyllands-Posten, snarere tværtimod. Jeg må konstatere, at denne sag af alle sager i denne samling har optaget venstre og konservative mest. Det er den, den meste politiske energi er blevet brugt på. Jeg kunne ønske, at der var blevet brugt lige så megen energi, lige så megen ihærdighed, lige så megen opfindsomhed og politisk vilje, hvad man nu vil kalde det, og lige så mange taler på at nå resultater på økonomiske områder af meget stor rækkevidde.

Jeg vil gerne slå fast i forlængelse af, hvad hr. Bolvig har sagt, at også vi har oplevet eksempler på anvendelse af eksklusivaftaler, som vi finder uacceptable. Vi ønsker indgreb heroverfor. Vi vender tilbage til denne sag i næste samling med henblik på at nå et politisk resultat.

Min egen personlige oplevelse af det sagsforløb, vi har været igennem, er, at vanskelighederne ved med fornuft at formulere et lovforslag i den konkrete situation er meget store, og at det forslag, der i dag ligger til afstemning, lovforslag nr. L 45, ikke opfylder de krav, vi må stille til en fornuftig lovgivning på dette område, som kan skabe holdbare resultater. Jeg vil gentage, at vi agter i næste samling at fremsætte forslag, så vi kan få et grundlag for et politisk resultat.

Hr. Voigt og jeg har tidligere haft – man skulle ikke tro det, men ikke desto mindre – et fortræffeligt samarbejde om knallertlovgivningen, hvor hr. Voigt er særdeles kyndig. Jeg vil gerne over for hr. Voigt slå fast, at vor afstemning i dag er i fuld overensstemmele med det betækningsbidrag, vi afleverede efter førstebehandlingen her i salen, hvor vi bebudede til næste samling et forslag til folketingsbeslutning om sagen, så der blev ganske andre muligheder for at skabe grundlag for fornuftig lovgivning.

Det er ikke kortsigtet valgfrygt, der driver os i denne sag. Det er frygt for at komme til at lovgive om et meget vigtigt anliggende med bind for øjnene. Den holdning vil vi gerne være bekendt over for vore egne vælgere, over for befolkningen, også over for det ansvar, vi med vore mandater har for at få dette folketing til at fungere.

Hr. Ninn-Hansen, som jo har spillet en betydelig rolle i denne sag, bruger ofte et mundheld. Han ynder at sige: vi mødes ved næste korsvej. Jeg vil gøre de ord til mine i dag: vi mødes ved næste korsvej, når der skal nås et praktisk resultat og et politisk fremskridt. Jeg håber, at de partier, der i dag har talt for det, vil være lige så ivrige, når vi kommer til selve sagen, og ikke som i de sidste uger, hvor selve sagen: at beskytte det enkelte individ imod organisationsovergreb, efterhånden er blevet en biting i et forsøg på at skabe en politisk situation.

Janne Normann (RV):

Det er selvfølgelig nonsens, at det radikale venstre skulle være bange for at vælte regeringen. Normalt er det en forpligtelse – det er det for alle partier – at få arbejdet i folketinget til at fungere bedst muligt, men hvis regeringen havde valgt at gå, ifald den var blevet nedstemt på det her spørgsmål, havde